

От много наука изпадна в скука.
От много наука няма сподука.
От много наука гаяк той лука.
Чрез малко наука намери продука.

Рецензии едва критични,
изказвания симпатични,
предложения анемични,
избори академични.
Резултатът с половин гласа,
кандидатът май избрала са?

Всекиму според делата.
X
Решил да стане философ,
а е бос като картоф.
X
На всички двори,
сее раздори.
X
Той е дребничък на ръст,
но... на всяка рана,
без покана, слага пръст.
X
Представи се за талант,
но е хитър интригант.
X
Злъч изливаше на строфи,
с пълни кофи.
X

Свет към бащата

Когато синът реши да кандидатства по своята специалност, насърчи го и тайно го подготви за конкурсния изпит. Пред колегите си се възмути, че синът ти не слуша бащиния съвет да не кандидатства в своята специалност.

АКТУАЛНИ ВЪПРОСИ

"Педантизъм"
Научният сътрудник докладваше пред съвета новата си статия. Страница втора представляваше бял лист на който бе написано само фигура 1. Попитаха го недоумявайки:
-Какво е това?
-Това е карта на месторождението.
-Но тук няма нищо.
-Следвах предписанията за поверителност.

Свет към член на съвет

Когато се насрочва избор на твой враг стани и се изкажи. Представи противника си в най-добра светлина. Кажи, че от него започва нова епоха в науката. След това пусни бяла бълетина.

Въпрос: Как тълкуваш ЕЦНЗПК?
Отговор: Едностранчив център за наука...
Опазване на природата.
Въпрос: Как върви опазването на околната среда?
Отговор: Природата се опазва със собствени сили от човека. Дали ще успее?...
За земетресенията.
Въпрос: Могат ли да се предвидят земетресенията?
Отговор: Възможно е..., но е необходимо нашите земи сезизмично да се районира и да се строи по-солодно!
Въпрос: Прави ли се наука в СУ?
Отговор: Да, ...но трябва да се преодолеят много препятствия.
Въпрос: Как се осъществява интеграцията между СУ и БАН?
Отговор: Идеално, отлично! СУ може да има собствено мнение, когато и БАН е на същото.

БЪЛГАРСКИ ПОСЛОВИЦИ И ПОГОВОРКИ

В рядка камък не хвърляй.
X
На всяко гърне... мирудия.
X
Да хвърлиш камък, ще удариш куче.
X
Воденица без два камъка брашно не мели.
X
Да хвърлиш камък, ръка няма да те заболи.
X
Мил му като на кучето камъка.
X
Да стисне камък, вода ще пусне.
X
Малкото камъче катуря колата.

Да спи зло под камък.
X
Два остри камъка брашно не мелят.
X
От един камък зид не става.
X
Казана дума, хвърлен камък.
X
Камък, който се търкаля, трева не хваща.
X
Камък по камък става сарай.
X
Капката пробива камъка.
X
Пази боже сляпо да прогледне.

Добрият камък на мястото си тежи.

In zisu vezitas!

Къде е шефа? Замина в чужбина, шета с Христина...

Съвременен рецензент Много съм зает. Заминавам за чужбина. Напиши си рецензията, аз ще ти я подпиша.

След геологията на територията, следва акваторията.

В СЕЛЕНИЯТА НА НЕПТУН

Ихтиозавърът:
-Сухоземно момче! Не си играй с водата.
Аквалангистът /Геолог/:
-Не си играя, а картирам!
Ихтиозавърът:
-Аз съм го картирал преди 200 млн. години. Твърде много си закъснял...

СКАЛАТА

I. Предисловие за "камъка"
Скали има навсякъде. Скалата е вечен спътник на природата. Мнозина се запитват за първичността ѝ. Нейният живот е твърде дълъг. Понякога я разлистват като книга, за да изучат историята на Земята. Въобще без нея не може да се живее. Водата не може да бъде укротена, без нея не може да има живи твари, без нея няма да какво да се стъпи. Тя е опора на света на науката, икономиката и обществото. За нея има създадени предприятия и организации, които я изтезават-измъчват до болка.

Скалата от всякъде ни заобикаля. Настъпваме я, с нея се облъскваме, с нея съжителствуваме, понякога с нея спим. Тогаво чувствуваме студ. Непросветените я наричат презрително "камък", но след като се спнят усещат с цялото си тяло скалата. Създата модифицирана е влязла в крайника на примата. Много по-късно еволюирала маймуна е създавала прасковици и поговорки за камъка, използвава го като литературен атрибут, част от обществото е превърнало скалата в свой кумир, а своя съдба и битие.

II. Каменно заседание.

И така, експертният съвет на фирмата "Нес-кафе от леблебия" се събра в определения час на заседание с точка единствена в дневния ред-намяране на заместители след настъпилата кафейна криза. Трябваше да се обсъдят качествата на ръжта и цикорията. От петнадесетте члена се събраха десет. Имаше кворум и заседание то бе открито.

Председателствуваше се от един излъскан мрамор. Огледалната му повърхност отразяваше всяко рационално предложение. По нея нямаше петна от пръсти и пращинки. Той бе толкова стар, че за него спореа дали е архаически или протерозойски. Древен като историята, той имаше здрави и непоколебими критерии и връзки и никога не отстъпваше от тях. Силно тежешки на мястото си, неговите строфи и обобщения не рядко предизвикваха катастрофи. Младиваятели безуспешно се опитваха да създадат неговия образ, опитваха се преживе да го направят паметник, но това не им се отдаваше, защото корифеят от векове бе превърнат в обелиск.

От дясната му страна седеше секретарят-един шуплестбигор, силно ерозиран и ерудиран. Неговите шупли бяха много широки, в тях нищо не можеше да се задържи. От ляво стояше стенографката-добре цепеща се по наслоението слюда. Някои нейни форми подсказваха едностранчивост в характера и склонност към леки преживявания.

Членовете на съвета бяха насядали около постланата със зелено билиардно сукно кръгла маса. Имаше представители от всички заинтересувани звена. На първия стол седеше едно

ръбато монзонитово павестожер на формализираната форма. То бе добре издълано по образец. От него нищо повече не можеше да се направи. Следваше стар варовик, напълно побелял от годините. С него беше започнала да става странна метаморфоза, беше започнал да прекристализира. Непоклатим като камък, до него бе се облегал зелен амфиболов шист. Беше силно позеленял, но някои казваха, че цветът е мъхъла на епохите. Той дремеше с ши-

роко отворени очи, но лице то му въпреки това имаше замислен вид. На следващия стол полуизлегнал се, пушеше ронлив ръждив пясъчник. При всяко почесване от него падаха пясъчинки. Той дълго време беше облъчван от слънцето, бяха го носили подводни и подморни течения. Беше процепен от сивокафяви жылки, които бяха загубили способността си да пулсират. Сложил крак върху крак, съседът му твърде млад лигнит пушеше мирзлив тютюн. Около него се носеше зловонието на сероводород. Склонността му към самозапалване бе накарало председателя да го включи в съвета за раздвижване на духовете. Българен в себе си драскаше на лист хартия овален къс. Българин от прибой, от приливите и отливите на живота се бе превърнал в свършен овал. Неговата природа трудно можеше да се разгадае. Водо-

въртежите бяха оставили една едва доловима гънка-побудра върху повърхността му. Него никой не закачаше, беше твърде уморен. Тук той изживяваше последните си дни. В съвета, за да не се нарушат принципите на еманципацията, бе включена една твърде набита глина. Нейният цвят се променяше с годините и с модата. Благият ѝ характер даваше възможности за моделиране. Накрая хорото затваряше една кръгла колба газокондензат, която бедобре запечатана. Никой не смееше да я отвори, нито да я раздразни. Можеше да избухне и да наруши спокойствието на съвета.

След дълго заседание съветът отново не взе никакво решение. Председателят обяви, че следващото заседание ще се състои на същото място, по същото време, със същия дневен ред и прикани членовете на съвета към по-голяма активност. Геод.